

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Heremi Dei Parae Matris Monasterii In Helvetia Ordinis S. Benedicti

Hartmann, Christoph

Friburgi Brisgouiae, 1612

Vldaricvs I Ex Comitibvs Rapersvillae Abbas Heremi Decimvsqvarivs.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38545

VLDARICVS I EX
COMITIBVS RAPERS.
VILLAE ABBAS HEREMI
DECIMVS QVARTVS.

A. D. N.

CIO. C.
XCII.

A. D. N.

CIO. C.
XCIII.

A. D. N.

CIO. C.
XCIV.

HEINRICVS Imperator post coronationem ad recipiendum vtrumq; Neapolis, & Siciliae regnū animū adplicuit, omnia opida præter Neapolin, leui manu accepit, hanc frustra tentauit, & in ea re secutum biennium insumsit. Anno millesimo nonagesimo quarto, præfecerat Luitoldus Basiliensis episcopus Ecclesiæ Oberkilch, qui administraret, parochum. Id haut tulit Vldaricus Abbas, qui eā vice eius collatione beneficij suam adferebat, quatinus antiquitus inter episcopos Basilienses, & Abbates Heremi constitutum erat, vt alter-

natim

natim ab vtraque parte lecti præfiderent. Mortuo igitur quem instituerat episcopus, sibi Vdalricus parochi nominationem vindicabat. Agitata diu controuersia. Postremo conuenit, vt quem tum quidem miserat episcopus, obtineret, ceterum, vt prius, ita in posterum per vices successio valeret. Factum huius rei Basileæ instrumentum cuius fuerunt testes *Heinricus in Basilea Ecclesia matris præpositus, Hartmannus cellarius, Heinricus camerarius, Hugo de Mustrol canonicus, Marquard Cantor, Gerardus can. Conradus Can. Burcardus can. Rudolfus can. Heinricus can. Cuno can. De Heremitenſi Ecclesia Heinricus capellanus abbas, Diethelmus de Nagilinckon, Rudolfus de Vffenouua, Rudolfus de Scubilbach, Cunradus de Veninge, Cunradus de Huncbrun, Vernerus miles Scubilbert, Vernerus Villicus de Sierentz.* Acta sunt hæc publicè Basileæ. Eodem tempore, Constantiæ mortuo Hermanno, in Episcopatu successit Diethelmus ex baronibus VVeissenburgicis abbas Augiæ. Et Heinricus Imper. Sicilia regnum in potestatem redegit, multos nobiles captiuos in Rhetiam, & Germaniam misit. Hoc ipso anno Leopoldus, & Vernerus nobiles à Langenstein cum religionem, & monachismum amplexi essent, monasterij S. Vrbanus fundamenta ex suo patrimonio primi posuerunt magno sumtu, ex coctis lateribus plerisque substructis, variæ deinde multæ nobilitatis accessiones factæ. Anno nonagesimo quinto Heinricus Imper. ad aspeticiora conuersus aliquot in Sicilia rebelles varijs tormentis excruciauit: obsidibus, quos acceperat, oculos eruit, Sicilia, & Italia regnum in amicos, & fidos diuisit, mox in Germaniam reuersus promissis, & donis, anno sequenti, haut paucos proceres impulit, vt Fridericum Rogierium F. Cæsarem designarent. Conuentu hinc omnium pene vtriusque ordinis principum habito, mense Nouembri, Vormatiæ eos ad repetendam Syriam per occasionem mortis Saladini cohortatus est, ductorem se expeditionis futurum, si ita videretur, protestatus. Cunrado Sueuiæ duci, iisdem diebus, Durlaci interfecto, successit frater Philippus. Ineunte vere,

A. D. N.

CIC. C.
XCV.

A. D. N.

CIC. C.
XCVI.

A. D. N.
CID. C.
XCVII.

anni nonagesimi septimi, multi Germaniæ proceres in Syriam trajecere, in quibus fuerunt archiepiscopus Moguntinus, duces Saxoniam, Austriam, Brabantiam, episcopi, comites, barones, nobiles innumeri, qui paucula gloriose gesserunt, morte Imperatoris inter se turbati, & animos demittentes. Ea accidit pridie Kalend. Septembris, anni insequuti, Philippo fratre Friderici filij, & imperij tutore relicto. Sed quia Fridericus, quem nonnulli principes, ut diximus, Cæsarem designarant, patre adhuc viuente, non excedebat tertium decimum annum, & ideò ad imperandum impar erat, Philippus in se Imperium transferre tentauit: contra quem Innocentius III. qui paulò antè Cælestino successerat, Berchtoldum primò Zeringiam ducem, & cum is refutasset, Othonem Brunswicensem eligi curauit. Vnde grauius inter utrumque principem, & partes secuta sunt bella, Philippo plerumque validiore. Is primo Othonianos in agro Treuirensi, anno sequenti, fugauit, & fudit. In Elfatiam hinc regressus anno millesimo ducentesimo post Christi liberatoris nostri natiuitatem, eandem vastauit, nonnulla opida cepit, & diruit maximè episcopatus Argentinenfis. Vlmæ mox comitia habuit, regaliaque principum vtriusque Ordinis, & monasteriorum, quamuis nondum coronatus, sed ab nonnullis tantum primoribus electus esset, confirmauit. Argentinam inde copijs omnibus relatis, post longam obsidionem in ditionem recepit, episcopum in gratiam, anno millesimo ducentesimo primo. Anno secundo, Otho Traiecti conuentum Belgij principum celebrauit, varia contra Philippum consilia iniuit. At ipse, anno tertio, Thuringiam populatus est, Landgrauium ad ditionem compulit. Otho Merspurgi rursus conuentum Saxoniam procerum habuit, ibique coronam secundò ab legato pontificio suscepit, qui legitimum pronunciauit: Philippum excommunicatum declarauit. Ex eo nonnulli ad Othonem redire, in quibus Hermannus Thuringus, & Othocarus Bohemus. Sed frequentes, eodem tempore, & pene quotidianæ defectiones ab vno ad alterum fiebant, nullâ pene, ut per bella ciuilia solet, religio-

nis, si-

*A. D. N.**CID. C.*
*XCIX.**A. D. N.**CID.*
*CC.**A. D. N.**CID.**C. C. I.**A. D. N.**CID.**CC. II.**A. D. N.**CID.**C. C. III.*

nis, fidei, sacramenti reuerentiâ, aut curâ: vt fortuna, ita animi stabant, aut labebantur. Philippus anno quarto eius seculi, Thuringiâ repetitâ, omnia radicibus excidit: Bohemorum auxilia fudit, & fugauit; Landgrauio sibi ad genua accidenti vix tandem pepercit. Colloquio deinde Andernaci cum Adolfo Coloniensi archiepiscopo habito, eum facillè sibi adiunxit, eâdemque operâ Brabantia, & Lotharingia duces ad partes adduxit, cum iisque Aquisgranum profectus Imperij coronâ insignitus est. Colonienses, quia Adolfus in excommunicationem idè incidere, Brunonem Bonnæ Præpositum archiepiscopum sublegere. Urbem eadem de causa cum frustra oppugnasset Philippus, anno sequenti, populatâ regione, Nouesium cepit, & diripuit, mense Octobri. Mox repetitâ, primo vere anni sexti obsidione Coloniensi, Othonem auxilia portantem in fugam, omnibus pene interfectis, repulit, Coloniâ deditioe recepit. Postremo Othonem eundem ex Germania in Angliam eiecit. Præfuerat hucusque abbas Vldaricus sed eâ pompâ, licentiâ, ambitione, & luxu, vt nihil minus quam relligiosum, & Ecclesiasticum antistitem præferret. Monasterij bona dissipauit, alia vendidit, pleraq; pro pignoribus obligauit, monachos superbè, parcè, duriter habuit, propinquis, & adulatoribus cetera promisit, merito vt eum flagellum iræ DEI vocarint posterij. Igitur cum ad summum peruenisset, neque jam ultra tolerari posset, vnanimi fratres sententiâ, officio, & dignitate exuerunt, Berchtoldumque ex baronibus à Vvaldsee præsidere iusserunt. Neque longa postea Vldarico vita fuit.

Obijt eodem hoc, quo priuatus, anno. Quo pariter tempore, defuncto Diethelmo episcopo, & abbate, Vernerus ex Baronibus ab Stauffe, Constantiensem episcopatum administrare cepit.

A. D. X.

C I O.
C C. I V.

A. D. X.

C I O.
C C. V I.
A. D. D.C I O.
C C. V I.

BERCH-